

Giới thiệu Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!

Hắn và nó là hai thế giới khác nhau.

Nó là osin lạnh lùng, đôi khi thực ngốc nghếch và bướng bỉnh. Còn hắn là cậu chủ bá đạo, tàn khốc và cũng lạnh lùng không kém.

Chuyện sẽ diễn ra như thế nào nếu như một chàng trai thề rằng không tin vào thứ gọi là tình yêu lại rung động trước cô gái chưa từng yêu...

Khi osin băng giá và cậu chủ tàn độc gặp nhau thì tình yêu "băng giá" liệu có trở thành mối tình "ấm áp"

Thì mời các bạn đón đọc truyện "Osin lạnh lùng của thiếu gia!" để có thể biết được thêm về tình yêu kì ngoặc của họ nhé!

***Đôi lời của tác giả**

Ta muốn full bộ này vì vậy ta mong các người ủng hộ để tiếp động lực cho ta hoàn thành truyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Giới thiệu nhân vật

+Nó: Nguyễn Nhật Hạ Vy: 16t, lạnh lùng, hung dữ, bướng bỉnh, kiêu ngạo là những tính cách trời phú của nó. Cặp lông mày lá liễu cong cong, đôi mắt xám tro ma mị cùng với đôi môi anh đào đỏ mọng quyến rũ làm nó trở nên nổi bật trước đám đông. Thân hình mảnh khảnh cùng với chiều cao hơi khiêm tốn, 1m60. Học giỏi, thông minh tuyệt đỉnh(không dám xứng tầm ngang ngửa với các nhà bác học đâu) và giỏi võ.

Câu cửa miệng: "Thiếu gia, em lạy cậu!"

+Hắn: Lâm Hàn Phong: con trai độc nhất của tập đoàn Lâm Gia kinh doanh về đá quý có tiếng trong giới ngoại thương. 16t, lạnh lùng, tàn độc, bá đạo. Khuôn mặt chuẩn từng xentimet và body cân đối khiến cho hắn dễ dàng thu hút nhiều ánh nhìn từ mọi người và tất nhiên những đám con gái vẫn không là ngoại lệ. Học giỏi, thông minh nhưng hay giả ngu để được nó dạy kèm.

Câu cửa miệng: "Đừng lạy tao, tôn thờ đây!"

Mẹ nó làm osin cho gia đình hắn với hợp đồng là 20 năm, nhưng sau 16 năm thì mẹ nó mất. Nó- một đứa con gái hiếu thảo đã đứng lên hoàn thành bản hợp đồng này giúp mẹ và gặp hắn- một thiếu gia kiêu ngạo. Thế là tình yêu đã nảy sinh...

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-2: Em ghét cậu!

Hiện giờ thành phố Tokyo đang là mùa đông, những cơn mưa tuyết đổ bộ khắp nơi, lạnh buốt!

Phía dưới nó và hắn đang đi, ai nhìn vào đều tưởng họ là 1 cặp, nhưng không, giữa họ luôn có 1 sợi dây níu lại mang tên chủ - tớ. Ai bảo chủ tớ thì không được yêu nhau, ai bảo thế? Không ai cả, tự họ nghĩ thế thôi.

- Tao sẽ về Việt Nam- Hắn lạnh lùng nói.

- Ồ- nó nhàn nhạt trả lời và cũng chẳng buồn nhìn hắn lấy một cái, khuôn mặt đậm chiều hờ hững liếc nhìn cái bầu trời quang đãng của mùa đông. Nó khẽ chấp tay lại, đưa vào miệng, thổi. Những làn gió nóng hổi bay ra, xóa tan bầu không khí lạnh lẽo.

- Mà theo không?- Hắn giọng vẫn lạnh nhưng có vẻ man mác buồn.

- Cậu lạ nhỉ! thiếu gia là chủ nên cậu đi đâu em đi đó.- Nó nói có vẻ lạnh nhưng thái độ giận hờn đáng yêu lại thể hiện rõ trên khuôn mặt nó. Làm cho tảng băng trôi ngàn năm không tan cũng bật cười.

- Haha... mày cũng đáng yêu đấy!- Hấn vừa cười vừa nói.

- Em ghét cậu! Hứ- Nó đỏ mặt, phồng má nạt lại lời hấn. Rõ yêu!

Bầu trời được thấp sáng bởi những chiếc đèn đường đầy màu sắc, phía trên vỉa hè, người ta thấy, một người con gái xách đồ nặng nhọc đang đi theo một người con trai vẫn đang ung dung bước đi. Và cứ thế, họ in dấu những bước chân trên nền tuyết dày...

Tại biệt thự Akita ở Tokyo...

-Thiếu gia~~~~~ Nó từ ngoài chạy vào phòng khiến hấn phải giật mình, nhưng cũng lấy lại hình tượng, hấn nói:

- Mày uống lộn thuốc à! Bình thường lạnh lùng lắm mà.

-Tại em vui chứ bộ, ngày mai về Việt Nam.- Tuy nó là người gốc Nhật nhưng nó lại yêu Việt Nam bởi một lý do nào đó mà nó cũng không biết.

-Đúng là ô vớ chớ sin- hấn bông đùa và tiện tay lấy cái gối ném qua nó làm cho những cọng lông rơi ra, mềm mại mà mong manh.

Nó cũng không vừa ném lại hấn, ném qua ném lại tới khi mệt mới chịu thôi.

-Thiếu gia, em lạy cậu! Tha cho em đi.- nó vừa nói vừa thờ hồng hộc.

-Đừng lạy tao, tồn thọ đấy.- hấn trả lời. Cùng lúc đó hấn khẽ liếc nhìn đồng hồ, lặn 1 h nên hấn bảo:

-Thôi đi về ngủ đi, mai bay về Việt Nam

-Let it go!- nó vui không kiềm chế được nên la toáng lên rồi chạy vụt đi. Hấn nhìn theo bóng lưng nó mà lắc đầu:

-Lúc thì mày lạnh lùng đến phát sợ, lúc thì mày đáng yêu đến đáng ghét. Vậy đâu mới là con người thật của mày đây!

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cái Giá Phải Trả Khi Phản Bội Lại Tổ Chức!

Tại sân bay lớn nhất Việt Nam, nó và hấn bước xuống cùng với bao ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị... của mọi người. Nó diện cho mình một cái quần bò bó sát và cái áo thun, mái tóc nâu dài làm cho nó trông cá tính và đáng yêu. Nhưng điều đó bị che lấp bởi đôi mắt xám tro lạnh lùng, hàn khí của nó phát ra khiến không ai có thể bước tới. Hấn cũng không kém cạnh, một cái quần jean phá cách cùng với cái áo thun tay dài và mái tóc hung đỏ càng làm hấn nổi bật hơn.

Nó và hấn lạnh lùng đi tới nơi quán gia Lý đang đợi.

- Thiếu gia, mừng cậu đã về!- Tiếng ông quán gia vang lên.

Hấn gật đầu nhẹ rồi lạnh lùng nói- Ông đưa Nhật Vy về, tôi có việc.

Nó quá quen với việc này nên cũng không nói gì, lặng lẽ bước vào xe và thầm nói- Chúc cậu thành công!

Khi những chiếc xe ô tô đã lăn bánh rồi khỏi thì hấn cũng phóng lên chiếc mô tô phân khối lớn lao như bay trên những con đường của thành phố.

Hấn chạy thật nhanh đến một bãi đất trống, nơi đây chỉ có mặt trăng chiếu sáng. Những bụi cỏ mọc lên um tùm, phía xa có một căn nhà hoang, càng làm cho không khí trở nên u ám. Hấn bước tới, cầm theo một cái va li đã chuẩn bị sẵn và nấp sau bụi cây gần đó. Mở va li, hấn lôi ra một khẩu súng lục với độ sát thương vô cùng cao. Hấn nhắm thẳng vào ngôi nhà và... Đoàng... Đoàng... Đoàng..

Ba tiếng súng tử thần vang lên, ba con người trong ngôi nhà lần lượt ngã xuống, máu me đầy người. Hấn lạnh giọng nói:

-Đây là cái giá phải trả khi chúng mày phản bội lại tổ chức.

Hấn đứng dậy định đi thì tiếng chuông điện thoại vang lên, nhắc máy...

-Quả là lão đại, ra tay nhanh- gọn- lẹ -Một giọng nói phát ra từ điện thoại đầy vẻ khiêu khích.

-Hừ, cậu cũng cập nhật thông tin nhanh lắm đó, Hoàng Bảo Vũ à!- Hần hừ lạnh rồi nói, xong hần cúp nhanh điện thoại rồi đôi môi quẩy rừ khê nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt hảo.

Hần đã ném trái cái mùi vị phản bội nhiều rồi, đặc biệt là từ một người con gái, người mà hần yêu lại phản bội hần, hần hận.

Bây giờ trái tim đã đóng băng, chỉ cần một người con gái đến làm tan chảy trái tim hần nhưng nào có ai...

Lúc này, tại biệt thự Lâm Gia, hai ông bà Lâm đang ngồi trên ghế, khuôn mặt uy nghiêm nhìn nó. Nó lễ phép:

-Thưa ông chủ, bà chủ con đã về.

-Ừ, vào nhà đi con.- Tiếng bà Lâm dịu dàng làm cho nó man mác buồn vì nhớ mẹ.

-Mấy năm rồi nhỉ, từ cái ngày con vào làm ấy- Ông Lâm hỏi nó.

-Dạ đã 3 năm 6 tháng rồi ạ!- Nó đáp lại.

-Vậy là còn 4 tháng nữa là con phải rời xa ngôi nhà này à- Bà Lâm buồn rầu nói, từ cái ngày nó vào làm là bà đã coi nó là con ruột mình rồi nói chỉ là còn 4 tháng nữa là nó đi.

-Ông bà đừng buồn con sẽ về thăm ông bà thường xuyên mà- nó nói mà mắt rung rung.

Từ ngoài cửa, hần bước vào.

-Ai cho mày đi, hết hợp đồng cũng phải ở lại.

-Cậu...- nó không biết nói gì trước câu nói của hần, thật lòng nó không muốn đi nhưng chẳng lẽ hết hợp đồng mà vẫn ở lại, định ăn nhờ ở đậu nhà người ta à. Nó chào ông bà Lâm rồi lặng lẽ lên phòng, hần cũng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô Ấy Là Của Tao!

Đồng hồ đã điểm 7h 30 sáng, hai con người từ trong căn biệt thự xa hoa cuống cuống chạy ra cùng hai chiếc xe đạp. Vâng họ không ai khác ngoài Nguyễn Nhật Hạ Vy và Lâm Hàn Phong, vừa chạy xe họ vừa đầu khẩu:

-Tại con heo nhà người mà hôm nay bốn thiếu phải đi trễ.

Hần trách móc, mà cũng đúng ai biểu nó ngủ hoài không chịu thức làm chi. Nó biện minh:

-Về Việt Nam không quen với thời gian chứ bộ.

Hần nhất thời cứng họng, lần này phải công nhận nó đúng, thời gian của Nhật và Việt khác nhau. Hần đánh trống lảng:

-Mà sao người không đi xe ô tô mà bắt ta đi xe đạp cùng người vậy hả?

-Cậu cũng giỏi đánh trống lảng quá nhỉ?- Nó liếc xéo con mắt nhìn hần rồi nói tiếp- Thì tại em muốn đi xe đạp.

Hần này giờ bị què nên tự nhiên lạnh giọng:

-Lí do?

Hai chữ ngắn gọn, súc tích cũng khiến người nghe cảm thấy lạnh xương sống. Nó vênh giọng trả lời:

-Trăng thanh gió mát, ủa bậy, khí trời mát mẻ, phong cảnh hài hòa giữa trời và đất, không tận hưởng thì uổng lắm.

Hần chẳng biết nói gì với con nhỏ ngang bướng này, im lặng chạy nhanh tới trường. Nó chạy với theo, miệng thì la ó:

-Thiếu gia đợi em!

Tôi công trường KMM nổi tiếng với bao cậu ấm cô chiêu vào học, nó hậm hực dẫn 2 chiếc xe đạp vào gửi, còn hần vẫn thong thả hai tay để túi quần đứng trước cổng đội. Từ xa, bóng dáng của một chàng trai cao chừng 1m 80 bước tới, cậu có mái tóc vàng, tai đeo khuyên, ngũ quan tinh tế đúng chuẩn một hotboy. Không biết cậu có quen hần không mà đi tới thì lấy tay vỗ vào vai hần, nói chuyện một cách tự nhiên.

-Hey, lão đại!- Cậu nói.

Hần nhàm chán liếc nhìn cậu, miệng nhếch lên rồi nói:

-Hoàng Bảo Vũ cậu đừng tăng động thái quá như vậy!

Bảo Vũ hơi hựt hắng nhưng thấy nó bước tới thì lấy lại hình tượng rồi khàn giọng:

-Ai đây?

Nó quay sang nhìn hần rồi lại liếc qua nhìn cậu, rồi thốt ra một câu trả lời cực ngắn:

-Osin.

Cậu hơi ngạc nhiên, vốn dĩ muốn tạo sự chú ý với nó ai ngờ lại nhận được một câu trả lời không thể nào ngắn hơn nữa. Nhưng không bỏ cuộc, cậu hỏi nó một câu:

-Cậu tên gì, mình tên Hoàng Bảo Vũ.

-Vy- nói xong nó quay lưng bỏ đi.

Bây giờ Bảo Vũ đang trong tình trạng hết sức tỉnh táo, đôi mắt tròn xoe nhìn theo bóng lưng của nó, khóe môi chọt cong lên tạo thành một nụ cười gian tà. Hần cũng bước đi, khi bước ngang cậu, hần để lại một câu nói lạnh lùng nhưng lại có vẻ chắc như đinh đóng cột:

-Cô ấy là của tao!

-Hôm nay lớp chúng ta có hai học sinh mới.

Tiếng cô giáo vọng xuống lớp khiến cho mọi người đều ngưng mọi hoạt động để hướng về phía hai học sinh chuyển trường.

-Giới thiệu đi hai em.

Giọng cô giáo một lần nữa vang lên, đánh thức hần khỏi cơn mơ hồ, đôi mắt nhìn chăm chú vào một cô gái đang ngủ phía dưới. Hần giới thiệu:

-Tôi là Lâm Hàn Phong.

Nó cũng lên tiếng nhưng với hàn khí cao:

-Nguyễn Nhật Hạ Vy.

-Để xem hai em sẽ ngồi ở chỗ nào nhỉ?- Cô giáo nói.

Khi cô vừa dứt lời, Hoàng Bảo Vũ từ đâu xuất hiện nắm lấy tay nó lôi xuống chỗ của mình trong sự ngạc nhiên của mọi người. Tất nhiên, hần càng bất ngờ gấp bội, đôi mắt xanh dương bỗng biến thành màu đỏ thẫm vì giận dữ. Định lại hất tay cậu ra nhưng cô gái ngồi bên cuối bỗng thức giấc, giương đôi mắt xanh lục lên nhìn hần khiến cho mọi hoạt động của hần đều ngưng lại, hần đi xuống bàn của cô gái đó ngồi mặc kệ nó ngồi với Bảo Vũ. Nó cũng chẳng màng tới nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

-Chào cậu.

Bảo Vũ mở lời trước. Nó nhàn nhạt trả lời:

-Chào.

Cuộc trò chuyện chỉ diễn ra chưa đầy 30 giây thì kết thúc, nó nằm gục xuống ngủ còn cậu thì lấy điện thoại ra chơi.

Phía dưới chỗ hần.

-Sao chị lại ở đây?

-...

Cô gái được hấn hỏi chưa kịp trả lời thì Hoàng Bảo Vũ đang chơi game ở bàn trên chợt quay xuống cướp lời:

-Chị ấy chuyển qua đây học vì gần nhà.

-Ê cái thằng hỗn láo, chị mày nói chuyện mà xía miệng vào muốn ăn đấm không hả?

Cô gái ấy giờ nắm đấm lên hất cằm nói.

Cô ấy có mái tóc tím than, con mắt xanh lục, bản tính hiền lành, dễ gần nên được mọi người yêu quý. Khuôn mặt thanh tú, yêu kiều, là một người chị kết nghĩa mà hấn và cậu kính nể.

-Mai Thanh Ngân chị càng ngày càng hung dữ rồi đó, con gái không thù mị là khó kiếm chồng lắm đấy.

Hấn bông đùa, thật hiếm khi thấy hấn như vậy.

-Chị mà ế thì sẽ bám theo Lâm Hàn Phong suốt đời luôn.

Thanh Ngân vừa nói vừa ôm tay hấn, còn hấn cười trừ:

-Thôi đi, chị về nhà em chắc mặc nghiệp.

Nó nằm ngủ ở bàn trên nghe cuộc nói chuyện giữa hấn và cô với giọng điệu vô cùng tự nhiên nên có chút nghi ngờ quan hệ của hai người này. Trong lòng cảm thấy man mác buồn, có hơi thất vọng về hấn, giọt nước từ tuyến lệ ứa ra lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mặt Trăng, Mặt Trời

Nó khóc? Khóc vì gì chứ?

Vì nó cảm thấy tủi thân chăng?

Có thể!

Vì nó thấy hụt hẫng, mất mát gì đó?

Nhiều phần trăm!

Nhưng việc nó đã yêu hấn là không thể nào, vì trong khi hấn sáng chói như mặt trời trong mắt mọi người thì nó lại là một mặt trăng thầm lặng, cô đơn. Tất nhiên, mặt trời và mặt trăng không thể hòa hợp, cũng không thể bên nhau. Tình yêu mà xa vời như thế thì đâu còn hạnh phúc.

Nó cứ mang theo tâm trạng ấy mà gục xuống bàn ngủ, Hoàng Bảo Vũ ngồi bên cạnh gương đôi mắt nhắm chán nhìn mọi thứ xung quanh rồi cầm chiếc điện thoại sang trọng ra chơi game. Hấn thì nghe nhạc rất thành thạo, chỉ duy nhất cô gái mắt xanh lục Mai Thanh Ngân vẫn chăm chú nghe giảng bài.

Thời gian ị ạch bước đi, từng tiết học cũng theo đó mà lập lờ trôi qua trong sự nhàm chán, nhạt nhẽo. Giáo viên nhắc lại kiến thức cũ một cách tỉ mỉ và lấy đó làm tự hào khi chứng minh cho đám học sinh thấy nền tảng kiến thức vững chắc của mình. Trong lớp chỉ duy nhất hai âm thanh tồn tại lúc này là tiếng giảng của giáo viên và tiếng gõ đều đều của phấn lên mặt bảng.

Tùng... Tùng... Tùng

Tiếng trống ra về đã điểm, 5 tiết học cứ thế mà kết thúc, học sinh cũng ủa ra lớp như đàn kiến bị chọc ổ. Nó nhanh chóng xếp tập vở vào cặp, mặc dù không học gì nhưng cũng lôi sách ra trưng. Nó thông thả cất từng bước đi đều đều ra khỏi lớp, chợt tiếng nói quen thuộc của hấn vang lên:

-Này, mày không đợi tao về à?

-Em định ra lấy xe để không một hồi kẹt xe.

Nó vội đại một cái lí do nào đó để bù cho sự buồn không mặc định của mình, nhưng cái thái độ hờ hững của nó lại khiến người khác nghi ngờ thêm. Hấn ừ nhẹ rồi để nó đi.

- Tôi đi bar không?

Hắn quay lại hỏi Bảo Vũ và Thanh Ngân khi đã thấy bóng nó khuất dần theo ánh chiều tà.

- Ok

Bảo Vũ vui vẻ trả lời, Thanh Ngân lên tiếng:

- Đi bar à, chắc không đi đâu, chị còn phải học nữa.

- Còn đồ giả làm trí thức kia lão đại.

Cậu kiêu tay hắn làm bộ mặt mỉa mai cô, hắn ủa theo:

- Phải, làm chị của bang chủ thế giới ngầm thì làm sao là người thường được nhỉ?!

- Thôi đi hai đứa, đi thì đi có cần làm nhục chị thế không hả?

Mai Thanh Ngân phồng má trả lời. Hắn thôi không giỡn nữa, nghiêm giọng ra dáng bang chủ:

- Vậy 8h có mặt tại bar cũ.

- OK

Cậu gạt đầu còn cô thì như có thắc mắc gì đó, lên tiếng hỏi hắn:

- Mà này Hàn Phong, cô gái hồi nãy là ai vậy?

- À, là osin nhà em, chi vậy chị?

Hắn nhàn nhạt trả lời.

- Tại chị thắc mắc à mà nè, hình như con bé có gì đó hơi buồn á.

- Sao cơ, buồn vì việc gì cơ chứ?

Hàn Phong ới Hàn Phong, có cần vô tâm đến vậy không, biểu hiện kì lạ của nó như vậy mà hắn không thêm để tâm. Cô chống cằm suy ngẫm:

- Có thể con bé thấy buồn vì nhà người không ngồi cùng nó.

Vừa nói, cô vừa chỉ thẳng vào mặt hắn, xong cô cười ha hả làm bộ đắc ý. Hắn nãy giờ sức nhớ đến việc từ đầu tiết nó vẫn ngồi cùng với Bảo Vũ, thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp Mặt

Trên đường về nó không nói với hắn một câu nào, một cái nhìn hờ hững lại càng không. Hắn cứ một lúc lại liếc sang nhìn nó, muốn bắt chuyện nhưng cảm thấy ngại ngại ở cổ, nên thôi. Về đến nhà, nó lễ phép chào ông bà Lâm rồi lạnh lùng cất bước lên lầu, đến cửa phòng thì cánh tay nó bị một người giữ lại, hắn nhẹ giọng:

- Tao xin lỗi!

- Có gì mà xin lỗi?

Nói rồi nó bước vào phòng, cánh cửa bị đóng một cách thô bạo. Cái thái độ lạnh lùng, hờ hững của nó khiến hắn khó chịu, nhưng cũng mặc, hắn vô tâm trở về phòng mình.

Nó cứ sao sao ấy, bản thân không là gì của hắn vậy mà lại buồn bực khi hắn ngồi cạnh cô gái khác, thật lạ nha! Đừng nói nó thích hắn?! Không, cứ nhiên trở nên như vậy, thật chẳng ra gì. Nó không dễ mềm lòng được, hắn là chủ, nó chỉ là một osin hợp đồng, 4 tháng nữa nó nhất định phải rời khỏi, tuyệt đối không nên lưu luyến nơi này. Nếu cứ khư khư ở lại, ăn nhờ ở đậu, chỉ e là nó sẽ bị hắn mê hoặc mất thôi! Tuyệt nhiên không nên như vậy!

Sau khi vật lộn với mớ suy nghĩ hỗn tạp ấy, nó thay đồ rồi xuống nấu bữa tối. Ông bà Lâm rất hay thường ra ngoài nhưng vào đầu tuần, cuối tuần họ đều ở nhà ăn tối, đơn giản vì muốn gia đình sum họp, không khí cũng ấm áp hơn.

-Thằng Phong đâu, gọi nó xuống ăn cơm đi con!

Ông Lâm ân cần bảo, nó gật đầu vâng dạ rồi bước lên phòng gọi hấn xuống.

-Cậu, ông kêu xuống ăn tối.

Nó vừa gõ nhẹ cửa vừa nói. Hấn nghe giọng nó bình thường lại, tưởng nó hết giận nên nói vọng ra:

-Ừ, mày xuống bảo ba mẹ tao ăn trước đi, tao sẽ xuống sau.

Nó không nói gì, nhẹ nhàng bước xuống nhà, thưa trình lại với ông bà Lâm đúng với những gì hấn nói. Một hồi sao hấn xuống với vẻ mặt tươi như hoa.

Trong lúc ăn, hấn nói:

-Ba, mẹ tối nay con ra bar xem tình hình một lát.

-Ừ đi thì đi, nhưng nhớ về sớm.

Bà Lâm dịu dàng bảo con mình. Người nhà họ Lâm là vậy, cứ điềm đạm, ôn nhu đối xử với mọi người, nhưng có lẽ đến thời của hấn là bị thất truyền. Lạnh lùng, hay nóng tính, có tư cách nào giống với nhà họ Lâm không. Nghĩ đến đây, nó lờm hấn một cái nhưng cù chí của nó đã bị hấn phát hiện:

-Mày lờm tao cái gì?

Nó nhát thời lúng túng, ngập ngừng trả lời:

-Em... em... Tại cậu lạnh lùng lại dễ nổi nóng, nghĩ lại cũng chẳng giống với ông bà.

-Mày... mày được lắm.

Hấn tức giận trừng mắt với nó, nó phồng má biện minh:

-Đấy, đấy em bảo có sai. Rõ ràng như ban ngày, cậu vừa nổi giận với em.

Hấn cứng họng không nói được gì, thẹn quá hóa giận liền đặt đũa xuống nói:

-Con no rồi.

Xong hấn quay về phòng, ông bà Lâm cười lắc đầu, thằng con ông bà đã lớn từng tuổi này rồi mà tính trẻ con vẫn không bỏ.

Trời về khuya trùng trùng sương giăng lối, ánh đèn vàng hiu hắt đổ bóng xuống con đường lạnh lẽo. Mọi người đã chìm vào giấc ngủ say sau một ngày mệt mỏi với quá nhiều lo toan bận bịu, ấy thế mà trên đường vẫn ầm ĩ tiếng xe chạy. Từng chiếc mô tô phân khối lớn chạy như bay về phía trước như những con thiêu thân lao vào lửa. Xe dừng trước cửa của một quán Bar lớn có tiếng tăm, ba con người bước xuống xe với sự ngưỡng mộ của bao người.

-Sao lại là bar này?

Mày lá liễu khẽ nhủ lại, một người trong số họ lên tiếng. Một người khác trả lời:

-Em có hẹn gặp một người ở đây. Mai Thanh Ngân chị không thích à?

-Không, chỉ tại bar này lộn xộn lắm.

Cô xua tay chối nhưng khuôn mặt biểu cảm không hài lòng.

-Vào lệ thôi.

Bảo Vũ hồi thúc.

Vào đến cửa phòng VIP 1 hấn đẩy nhẹ cửa vào, bên trong một cô gái đeo một chiếc mặt nạ bạc nửa mặt hình bông hồng nhưng, ung dung húp vài ngụm rượu vang đỏ. Thấy có sự hiện diện của ba người bọn hấn, cô gái đứng dậy tay chìa ra và cuối đầu, đôi môi quyến rũ khẽ cong lên:

-Lâu quá không gặp, bang chu bang SD.

Hắn nhếch môi:

-Chào, cũng lâu quá không gặp bang phó bang DR.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-1: Học sinh mới, đối tượng mới

Nói xong hắn ngồi xuống chiếc sofa dài, khuôn mặt bất cần, lạnh lùng. Cô và cậu cùng ngồi xuống bên cạnh hắn, bàn tay mân mê ly rượu vang đỏ, đôi mắt không tránh khỏi sự thích thú. Cô gái được hắn gọi là bang phó bang DR lên tiếng trước:

-Hôm nay tôi mời mọi người đến đây để bàn về việc cho SD và DR hợp tác.

-Được nhưng chúng tôi không thể để hai bang hợp tác mà không gặp mặt bang chủ của đối phương.

Chất giọng lạnh lùng hắn đáp lời.

Cô cũng tò mò hỏi:

-Từ lúc biết nhau đến giờ, chúng tôi chưa gặp mặt bang chủ của bọn cô bao giờ.

Môi anh đào nhếch lên, cô gái bang phó nở nụ cười ma mị. Cô đứng bật dậy, bước đi có phần lảo đảo.

-Ở gần mà không biết, biết rồi sẽ hối hận.

Lời cô gái bang phó nói như một lời cảnh cáo, quyết đoán và rất sắc bén.

Khí trời mùa thu thật dễ chịu, từng cơn gió thổi thoảng qua như một lời đón chào khách qua đường. Những cái cây ven đường bắt đầu thay lá. Từng chiếc lá lặng lẽ chau lọng trên không trước khi phủ vàng con đường nhựa dưới chân. Không khí ẩm áp, trời nhẹ và trong như được màu xanh gội rửa. Tiếng ve sầu kêu râm ran quện hòa vào khí trời mùa thu như đưa con người vào thế giới cổ tích với bản hòa tấu du dương.

Nó đến trường sớm hơn hẳn vì hôm nay tới phiên nó trực nhật. Bước vào lớp đã cảm thấy ồn ào, một đám con trai lớp trên đang tụm lại ở lớp nó và người trong cuộc là người chị kết nghĩa kính yêu của hắn.

-Tránh ra!

Nó bực nhọc lên tiếng, thái độ lạnh lùng của nó làm cả đám im lặng. Một tên con trai trong số đó lên tiếng:

-Mày là ai mà dám ra lệnh cho tui tao.

-Học sinh.

Nó đáp lại, thái độ hờ hững nhìn mọi người.

-Này, em có biết tui anh đang làm việc gì không mà xem vào vậy.

Tên cầm đầu nói. Anh ta rất đẹp, đôi mày phượng sắc xảo, thân hình cân đối, có thể nói là ngang ngửa với hắn. Đôi mắt đen ánh lên tia khinh thường.

-Không.

*Do một số vấn đề nên mình cắt tại đây, mong mọi người bỏ qua. À chưa hết chap 6 đâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-2: Học sinh mới, đối tượng mới 2

Không.

Giọng nói không cảm xúc, nó đáp lời.

-Không à? Anh đây đang cua gái, không muốn dính líu thì biến đi.

Anh ta ngày càng hung tàn hơn, giọng nói lớn dần và pha chút bức bối. Còn Thanh Ngân-người trong cuộc- lại đứng im một cách bất ngờ, đôi mắt đờ ra giống như chưa nhận thức được những gì đang diễn ra vậy. Nó khoanh tay lại, dựa lưng vào tường nói với giọng khinh bỉ:

-Cua gái?! Thật tởm! Con người như anh tại sao không đi làm việc gì có nghĩa hơn đi, cua gái, thật nực cười!

Khuôn mặt anh nghếch ra, trong đầu đang suy nghĩ mông lung gì đó mà đôi môi lại cong lên tạo thành một nụ cười ma mị.

-Cô gái, em thật thú vị! Từ nay anh sẽ chính thức theo đuổi em đấy. Trương Khôi Vĩ là tên anh.

Thật sao? Trương Khôi Vĩ, hotboy khối 11 chính thức tuyên bố sẽ chuyển đối tượng sang người chỉ mới chuyển tới trường 2 tuần trước! Tin nóng này sẽ lan toàn trường cho xem.

Mặt nó giờ đây đờ ra không cảm xúc, cái gì chứ, theo đuổi, thật khó chịu! Nó không quan tâm bước vào lớp, bọn người kia cũng tản ra và bỏ về. Nó vừa ngồi xuống thì cô cũng đã định hồn liền chạy tới chỗ nó:

-À mà... Khôi Vĩ là một người khó đoán, anh ta nói chắc sẽ làm. Em nhớ cẩn thận nha.

Nó lười biếng giương đôi mắt lên nhìn cô, khuôn mặt không tỏ vẻ quan tâm nhưng cũng nhẹ gật đầu rồi thu đôi mắt về. Cô mạnh dạn lên tiếng:

-À em tên gì vậy? Chị là Mai Thanh Ngân.

-Nguyễn Nhật Hạ Vy.

Nó kiêu lên tiếng, không thèm nhìn mặt cô lấy một cái khiến cho cô bức bối, khó chịu:

-Em có thôi ngay cái thái độ bất cần này không vậy?

Cô vừa nói xong thì chợt có một luồng ký ức của quá khứ hiện ra trong đầu nó, thật khó chịu, cảm giác này là sao? Nhưng nó vẫn lạnh giọng trả lời mặc cho lòng có hơi khó hiểu:

-Liên quan gì chị?!

-Các em vào chỗ, lớp có bạn mới!

Cô định phản bác lại lời của nó thì tiếng của thầy chủ nhiệm vang lên khiến cô bức nhọc về chỗ. Hấn và cậu cũng đã vào lớp.

-Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới. Vào đi em.

Từ ngoài cửa, một cô gái với mái tóc ngắn màu đen óng bước vào, cô ấy rất đẹp, đôi mắt xanh dương tinh nghịch khiến người khác nhìn vào có thể gục xuống dưới chân mình.

-Chào các bạn mình là Trịnh Thiên Di, mong mọi người giúp đỡ.

Hết chap 6

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: \“thử nghiệm\“; cảm giác này là sao?!

-À em ngồi bên cạnh bạn nữ đó đi.

Tiếng thầy trầm ấm vang lên, như có gì đó thôi thúc khiến nó nhìn theo phía tay thầy chỉ. Là nó, cô gái mà thầy nói là nó. Bạn nữ tên Thiên Di bắt đầu đi xuống chỗ mình ngồi, quay người sang phía nó, nhớ bắt chuyện:

-Chào bạn!

Nó nhìn nhỏ, đôi mắt tím vô hồn thu về, nó không trả lời. Thiên Di cảm thấy khó chịu nhưng cũng thôi, lấy sách tập ra học bài.

Không khí ẩm áp với những làn gió hây hây thổi thoảng qua cùng với không gian nhàm chán của những tiết học tạo nên một cảm giác buồn ngủ khó cưỡng. Nó gục xuống bàn, đôi mắt lim dim khép lại và chìm theo giấc ngủ thu. Hắn lúc đầu giờ đã đuổi Bảo Vũ xuống ngồi cạnh Thanh Ngân và bay lên chỗ nó ngồi. Hạ Vy không nói gì nhưng nhìn vào đều thấy nó đang rất vui. Hắn đang nghe nhạc thì quay qua thấy nó gục xuống bàn ngủ, trong lòng cảm thấy bình yên và hạnh phúc. Ước gì thời gian dừng lại để cho con người lạnh lùng này có thể giữ mãi nét đáng yêu như bây giờ thì thật tốt biết bao!

Hắn đưa tay lên vuốt ve má nó, mịn thật! Nó như lúc nào cũng tràn đầy sức sống, đến làn da cũng mịn như da em bé, mà cũng khô, suốt ngày cứ giữ mãi cái khuôn mặt lạnh tanh, hầu như không cảm xúc. Hắn bắt giác mỉm cười, xoa xoa đầu nó mà mắng yêu:

-Này! Mày đừng lạnh lùng nữa được không?!

Hình như tiếng của hắn quá lớn, Thiên Di ngồi bên cạnh cũng nghe thấy, nhỏ quay hỏi hắn:

-Cậu ấy lạnh lùng lắm à?

-Không đến lượt cô quan tâm!

Giọng nói vô cảm hắn đáp lại, Thiên Di chợt thấy mình hơi bất lịch sự nên thẹn thùng quay về chỗ.

Tại quán kem Hạ Hạ!

Nghe đâu quán kem này rất đặc khách, hình như kem rất ngon lại vừa miệng nên được mọi người ưa chuộng. Mấy cô nhân viên cũng rất chăm chỉ, niềm nở đón khách. Ở đây có nhiều cây xanh cộng với những ly kem mát lạnh khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, thoải mái.

-Kính chào quý khách!

Tiếng cô nhân viên dịu dàng đón tiếp hai vị khách mới đến. Một người lên tiếng:

-Ồ đây đẹp đây Bảo Vũ!

-Chứ sao, em chọn mà! Thanh Ngân chị ngồi đây này!

Bảo Vũ kéo cô lại một chiếc ghế, còn mình thì ngồi phía đối diện cô. Chỗ ngồi của cậu và cô gần cửa sổ nên rất thoáng mát, ở đây trang trí rất hài hòa giữa màu sắc và tình vật.

-Em gọi chị đến đây có chuyện gì à?

Cô hỏi.

-À thì...

-Quý khách dùng gì ạ?

Cậu định trả lời thì cô nhân viên bước tới cùng với cuốn menu màu vàng sữa.

-Dạ cho em ly kem vani.

Cô giờ cuốn menu ra, rồi lướt qua vài trang, mỉm cười nói với cô nhân viên.

-Dạ em khỏi xem, chị lấy cho em ly cafe sữa thôi nha.

Sau một hồi chờ đợi cô nhân viên cũng đem tới một ly kem vani và ly cafe với khuôn mặt hiền dịu:

-Chúc quý khách ngon miệng!

Hai người gật đầu mỉm cười. Cậu tiếp lời còn dang dở hồi nãy:

-À là em muốn tỏ tình với một người, nhưng... nhưng lại sợ.

Cô bật cười trước dáng vẻ đáng yêu của cậu mà trong lòng có hơi ganh tỵ.

-Có gì phải sợ, đừng cảm lên, chị ủng hộ.

Cô đổ vai cậu rồi cuối xuống ăn tiếp ly kem mát lạnh, cậu lại áp ứng:

-Vậy chị... chị cho em thử nghiệm tí nhé!... Anh yêu em!

Xoảng

Cái miệng được tiếp đất một cách bất ngờ, cô đỏ mặt nhìn cậu. Anh yêu em, từ này được thốt ra từ miệng của cậu mà người nghe lại là cô. Bảo Vũ thấy biểu hiện khác thường trên khuôn mặt cô nên vội quơ tay:

-Em chỉ thí nghiệm thôi, chị đừng tưởng thật.

Thí nghiệm?! Phù! Làm cô tưởng thật, lấy lại hình tượng cô liền biện minh:

-Đâu có, chị làm sao mà tin được! Thôi ăn đi!

-Ừm

Sao mà thấy khó chịu trong lòng vậy nè, hai từ "thí nghiệm" như muốn xé nát trái tim cô. Cảm giác này là sao?!

*Hết chap 7

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nụ cười của niềm báo!

Bảo Vũ trầm ngâm suy nghĩ, thật ra lúc đầu cậu không định nhờ Thanh Ngân thử nghiệm mà sẽ tỏ tình thẳng với người đó nhưng cậu sợ câu trả lời sẽ nhận được. Cậu sợ một lần nữa sẽ bị bỏ lại, cậu sợ quá khứ năm đó sẽ tiếp diễn, cậu sợ sẽ phải chịu đựng nỗi đau của trái tim khi vết thương cũ chưa thật sự được chữa lành, cậu sợ, sợ tất cả. Vì vậy nên cậu sẽ không vội, từ từ tiến vào trong trái tim người đó thì chắc lúc ấy, cậu sẽ không phải chịu tổn thương.

Bảo Vũ uống cạn ly cafe trên bàn rồi đứng lên nói:

-Vậy chị cho em thử nghiệm dài dài nha!

Thanh Ngân ổn định lại tâm lý, ngược đôi mắt màu xanh lục lên, nói một cách tỉnh bơ:

-Thế chị cũng phải khổ dài dài rồi!

-Gi? Chị nói gì cơ?

Bảo Vũ mặt nghếch ra, đôi mày nhíu lại như khó hiểu. Thanh Ngân đặt tờ 20 ngàn lên bàn rồi đứng dậy nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm:

-Chả có gì. Chị quản lý, tính tiền.

Bảo Vũ bước đi theo Thanh Ngân rồi khỏi quán mà còn ôm một bụng thắc mắc. Mặt trời khuất dần theo ánh chiều tà mà quán kem Hạ Hạ vẫn còn đông khách.

* _ _ _ _ *

Trời về khuya âm u và ảm đạm. Người ta nhìn vào như thể mình đã rơi vào một hố đen không lối thoát, sợ hãi, đau khổ và tuyệt vọng gào thét. Đêm đến, những tên giang hồ bắt đầu cuộc vui của mình, chúng đánh nhau chỉ để thỏa mãn một cái gì đó, chiến thắng, phải chúng muốn cảm giác được chiến thắng, chúng muốn mọi người phải công nhận rằng chúng, những kẻ bất bại.

Ở một góc tối nào đó của một công viên nhỏ, một cô gái tóc ngắn cùng với đôi mắt xanh dương tình nghịch đang sợ sệt đứng nép vào góc tường, trên khuôn mặt nhỏ bé ấy, những giọt mồ hôi vương vãi tuôn như mưa. Nhỏ đang bị bao vây bởi những tên côn đồ với những hình xăm trên người, mái tóc đầy những kiểu những màu, tai đeo khuyên, sự thèm khát dục vọng thể hiện rõ trên khuôn mặt xấu xí ấy. Thiên Di ngày một tuyệt vọng thì bọn chúng ngày càng tham muốn.

-Ngoan nào cô bé, theo anh đi.

Tiếng nói được cất lên từ bọn chúng như khiến người khác cảm thấy kinh tởm, nhò ra sức vùng vẫy và quát vào mặt bọn chúng:

-Không... không đồ khôn!

-Mây dăm

Chát!

Cái tát được giáng xuống một cách mạnh bạo, nhỏ ôm mặt mình đau đớn, từng giọt nước mắt là châu rơi. Bọn chúng thô bạo bức từng cái cúc áo của nhỏ, xé rách chiếc váy xếp li xinh xắn. Nhỏ hoảng sợ la hét nhưng vô vọng, xung quanh chẳng có ai ngoài một khoảng không thực tại. Thiên Di như rơi vào tuyệt vọng, chỉ mong Chúa Trời có thể ban một đặc ân xuống để nhỏ có thể thoát khỏi tình cảnh lúc này.

Bốp!

Một tên trong số bọn du côn ngã xuống nền đất bất tỉnh, sự việc này làm cho những tên còn lại ngừng ngay cái thú vui để xem tên nào lớn gan đánh đồng đội của mình. Một tên con trai ngạo mạn đứng phía trước, hấn lắc mạnh cổ tạo ra các tiếng man rợ. Hắn nhào tới đánh từng tên côn đồ, sau một hồi thì tất cả đều nằm dưới nền đất lạnh một cách thảm thương. Ánh trăng đêm nhỏ nhoi cũng đủ sáng để nhỏ nhận ra người cứu mình là một tên con trai mang vẻ đẹp của sự bất cần, ngạo mạn. Là hắn, Lâm Hàn Phong.

-Này cô không sao chứ?

Hắn lạnh lùng lên tiếng, cởi cái áo khoác đang mặc đưa cho nhỏ. Thiên Di nhận lấy áo nhưng khuôn mặt đáng thương vẫn không khỏi lo sợ, nhỏ lắc đầu:

-Không, cảm ơn cậu!

Nhỏ lao đảo đứng dậy, nở một nụ cười trấn an người đối diện. Hắn lạnh giọng nhưng lại có chút lo lắng:

-Có cần tôi đưa về không?

-Không, nhà tôi cũng gần đây thôi, cậu về trước đi. Cảm ơn đã cứu tôi.

Thiên Di quay người rời khỏi, hắn cũng cất bước về nhà. Hai người hai hướng, chẳng ai quay lại nhìn nhau, ánh trăng cũng mờ nhạt dần. Ở đâu đó phía xa, một bóng đen đang nở một nụ cười quái dị, nụ cười của niềm báo!

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tin nhắn lạ!

* _ _ _ *

Trời ngày càng tối, ngày càng lạnh, bóng dáng hấn loạn choạng đi trong đêm. Về đến biệt thự Lâm Gia thấy đèn tắt tường nó đã ngủ nên hấn bước vào rất nhẹ nhàng. Đi được vài bước thì hấn thấy có vật thể lạ nằm trên sofa, định tiến tới ai ngờ hấn đụng phải cạnh bàn khiến cho ly nước đổ xuống nền gạch.

-AAAAA

Nó đang ngủ thì tiếng ly bể khiến nó giật mình, mở mắt ra thì thấy một bóng đen đang khom lưng nhặt từng miếng thủy tinh với biểu hiện vô cùng bối rối. Hắn hoảng quá vì đã làm bể ly nước, sợ nó sẽ thức giấc nên vụng về ngồi xuống dọn dẹp thì bị tiếng hét của nó làm giật mình, không trở tay kịp nên hấn bị một miếng thủy tinh khứa vào tay đến bật máu. Hắn xám mặt lại:

-Làm gì mà la dữ thế? Tường tao là ma à?

Nó định hồn lại, bật chế độ nhận diện. Sau ba giây nó mới hốt hoảng nhận ra người đối diện là cậu chủ kính yêu nhưng vì bản tính ngang bướng nên mạnh miệng trả lời:

-Vậy cậu nghĩ thử coi, em không tưởng cậu là ma thì làm sao mà em lại la lớn như vậy.

-Ờ thì... thì tao là người mà, không lẽ này lại sống chung với ma?

Hắn cứng họng nên ấp úng hỏi lại, nó cũng không vừa, bướng bỉnh đáp lời:

-Em đã nói là "tường", cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu, đã gọi là "tường" thì làm sao mà là thật được.

Hắn thẹn quá hóa giận, đứng dậy quát vào mặt nó:

-Thật giả tao không quan tâm, giờ này ở đây làm gì sao chưa đi ngủ hả?

Khuya rồi mà thấy hắn chưa về nên nó lo lắng ngồi ở phòng khách đợi hắn, ai ngờ ngủ luôn lúc nào không hay. Vì bị la oan ức nên nó hậm hực bước lên phòng mà không nói một câu nào với hắn, thiếu gia Lâm Hàn Phong vội đen mặt lại, nói với theo:

-Này, này, sao không trả lời tao hả? Nguyễn Nhật Hạ Vy!

* _ _ * _ _ *

Nó bước vào phòng với trạng thái không vui, cánh cửa bị nó đóng lại một cách thô bạo. Nó ngồi lên giường ngắm nhìn bầu trời đêm, hai chân co rút lại, đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không đen mịt. Cảm giác thiếu vắng bữa vậy mọi góc ngách trong căn phòng, nó ghét cảm giác này nhưng khi nó một mình, không ai bên cạnh thì cảm giác thiếu vắng này là bạn của nó. Phải chăng nó sẽ phải sống như vậy mãi, cùng với cảm giác này?

Đang đắm mình trong những suy nghĩ mông lung thì chuông điện thoại reo lên với dòng tin nhắn từ một dãy số lạ lẫm: " 8h sáng mai ở bờ sông A, không gặp không về."

Những dòng tin nhắn từ một người xa lạ khiến nó cảm thấy bất an nhưng rồi cũng quên lãng cái cảm giác đó đi và chìm vào trong giấc ngủ say không mộng mị.

* _ _ * _ _ *

Sau khi nó bước lên phòng thì hắn cũng bức nhọc đi băng bó lại vết thương, với tay nghề nghiệp dư của hắn thì chuyện tự xử lý và băng bó vết thương là một thử thách đầy cam go. Đồ nước khử trùng quá nhiều, băng gạc không cẩn thận làm rách, bông tẩm bị đổ vương vãi trên nền gạch, vết thương bị tác ra, bật máu nhiều hơn,... vô số những sự việc nói lên sự vụng về của hắn. Sau một hồi vật vã với hộp thuốc y tế thì vết thương cũng được băng bó xong.

Hắn trở về phòng của mình và lấy ra một tấm hình hồi nhỏ với bao kỉ niệm. Tấm hình cũ kĩ nhuộm màu thời gian, có vài góc đã ố vàng nhưng vẫn nhìn rõ những gì bên trong. Một cậu bé trên tay cầm một con gấu bông, bên cạnh là một cô bé thấp hơn tay ôm một con gấu bông cũng giống như vậy. Trên cổ cô bé có đeo một sợi dây chuyền hình ngôi sao, cô mỉm cười với cậu bé đứng cạnh. Phía dưới hình có vài dòng chữ ghi ngược ngoặc: "Hai anh em sinh đôi tròn 3 tuổi."

Những dòng kí ức hồi xưa lại ù về với những nỗi niềm khó tả, một người anh, trong sự sai lầm của ngày hôm đó đã để mất đi đứa em gái mà mình yêu quý. Đau buồn, hối hận thì làm được gì? Dằn vặt bản thân thì làm được gì? Nhớ lại quá khứ thì làm được gì?

Hắn đau buồn trong những năm qua, hắn hối hận vì những gì mình làm, hắn nhớ lại quá khứ và tự dằn vặt bản thân chỉ vì ý nghĩ non nớt là được chuộc lỗi. Nhưng những gì hắn làm có giúp hắn tìm lại được đứa em gái đã mất?

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người tốt sẽ được mời trà sữa

Người ta thường nói, cái gì trong quá khứ thì hãy để cho nó ngủ yên. Người sống trong quá khứ là những người hay đau khổ, tinh thần không thoải mái. Hắn đã nghe, đã biết và đã hiểu nhưng một con người cố chấp và không chịu buông bỏ như hắn thì quá khứ chắc chắn sẽ thức mãi, cùng với những nỗi đau.

Đồng hồ điểm 11 giờ đêm, khoảng thời gian kiêng kỵ của dòng họ Lâm, điều này không cho phép hắn ôn lại quá khứ để bỏ đi giấc ngủ quý báu của mình. Hàn Phong nhẹ nhàng cất đi tấm hình cũ kĩ, ánh trăng dịu nhẹ hắt xuống khung cửa sổ khiến cho cảnh vật trở nên mông lung, huyền ảo. Hắn bước vào phòng tắm, xả vòi nước với công suất cực lớn và đắm chìm trong làn nước lạnh lẽo. Sau khi tắm xong, hắn bước lên chiếc giường rộng lớn với gam màu chủ đạo là xanh dương u buồn. Hắn nằm xuống, khép đôi mắt lại một cách mệt mỏi và dần dần ngủ say lúc nào không hay.

* _ _ * _ _ * _ _ *

Mặt trời lên cao, mặt sông được phủ một lớp ánh sáng màu vàng nhạt nhạt. Sương mù từ từ tan biến, trên không trung, một đàn chim bay vút qua, thành phố dần lộ ra từng nét, như con thú khổng lồ trỗi mình trong ánh ban mai. Những con gió lạnh vô tình thổi thoảng qua ô cửa sổ, bay thẳng vào căn phòng màu tím đậm, luồn qua mái tóc của nó khiến cho đôi mắt vô hồn ấy khẽ mở ra. Nó ngồi dậy nhìn cảnh vật xung quanh rồi bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân. Nhớ lại chuyện hôm qua nó khẽ thở dài rồi lấy ra từ chiếc tủ màu trắng một cái áo phông đen cá tính và chiếc quần bò ôm sát. Bộc mái tóc của mình lên, nó bôi chút son dưỡng rồi bước ra khỏi phòng.

Hắn cũng đã dậy từ sáng sớm để chuẩn bị cho chuyến dã ngoại cùng Thanh Ngân và Bảo Vũ đã sắp xếp trước đó. Hắn mặc một cái áo thun rộng có nón, chiếc quần dài đen cùng một đôi giày thể thao. Thấy nó bước xuống hắn hỏi:

-Đi đã ngoại cùng tao không?

Nó ngược nhìn hần, lạnh lùng đáp:

-Không! Em có hẹn.

-Với ai?

Hần kiếm lời hỏi nó. Hạ Vy lười nhác nhìn đồng hồ rồi nói:

-Không biết.

Nói xong nó bước ra khỏi nhà mà cảm thấy bất an về người đã hẹn. Còn hần khi bóng nó đã khuất sau cánh cửa, hần mới nhận ra rằng, lời nó nói thật mâu thuẫn.

* _ _ _ *Đề cử đề* _ _ _ *

Bờ sông A cũng gần đây nên nó quyết định đi bộ tới đó, nhìn cảnh vật hai bên đường thật khiến cho người ta dễ chịu. Những tán lá đùa nhau với gió tạo nên những tiếng kêu xào xạc nghe thật êm tai. Ánh nắng yếu ớt lườn qua các khe lá nhưng cũng đủ làm cho bầu không khí trở nên ấm áp. Tới nơi nó không thấy ai khác ngoài một người con trai đang dựa vào gốc cây phượng vĩ nghe nhạc. Khung cảnh này thật đẹp, như một bức họa mà người vẽ đã kì công tạo ra, còn tô thêm vài vệt vàng nhẹ nhàng của ánh nắng thật khiến người khác nhìn vào khó tránh khỏi sự say mê.

Nó không để tâm lắm với cảnh tượng trước mặt, mà chỉ quan tâm đến người đã hẹn nó ra. Nhận ra sự hiện diện của nó, người con trai đối diện khẽ mở mắt, xoay người qua để nhìn thẳng mặt nó. Hạ Vy chợt nhận ra, đó không ai khác ngoài chàng hotboy khối 12 đã tuyên bố chuyển đối tượng sang nó- Trương Khôi Vỹ. Nó lạnh lùng lên tiếng:

-Tôi tới muộn à?

-Không, tôi cũng vừa mới tới thôi.

Khôi Vỹ nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt và nụ cười của anh như ánh nắng buổi ban mai, ấm áp mà có chút lạnh lẽo do đã đọng lại vài giọt sương. Nó ngồi xuống chiếc ghế gần đó, lười biếng nhìn mọi thứ nên khép đôi mắt lại và hỏi:

-Anh tìm tôi có việc gì?

Khôi Vỹ: -Có việc mới cần tìm em à? Chỉ là đi dạo buổi sáng thôi.

Nó: -Vậy à?!

Nó vừa nói xong thì từ bụi cây gần đó phát ra vài tiếng động rùng rợn. Khôi Vỹ nhìn sang phía đó thì những tiếng kêu đầy bi thương vang lên

Ầng... ằng... ằng

Anh đi tới và ôm ra một chú chó con khá dễ thương. Chú chó có lông màu trắng, đôi tai cụp xuống và chiếc đuôi nhỏ xinh xinh khiến nó không thể rời mắt. Đôi chân chó con bị thương do mắc kẹt phải cái bẫy do con người đặt ở đó. Khôi Vỹ dịu dàng lấy từ áo mình ra một cái khăn tay và băng bó lại cho con cún. Nó nhìn hành động của anh đã bớt phần nào hoài nghi về con người trước mặt, nó lên tiếng:

-Tôi mời anh trà sữa!

*Hết chap 10

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thiếu gia ngạo mạn sợ sóc, dị ứng với chó!

Khôi Vỹ ngơ ngác nhìn nó rồi nói:

-Tại sao? Anh là người mời em ra đây mà.

Nó không vội nhìn anh nhưng chỉ lười biếng trả lời:

-Anh chỉ việc nghe lời tôi.

Khôi Vĩ không nói gì nhưng nhìn vào đều thấy anh có phần khó hiểu. Bỗng cho con cún xong, anh dịu dàng bế nó lên đưa cho Hạ Vy:

-Đem về nuôi đi, nó thuộc quyền sở hữu của em.

Nó bắt lấy con chó từ tay Khôi Vĩ, ánh mắt dò xét nhìn anh:

-Sao anh không đem về?

Khôi Vĩ đứng dậy, phúi những hạt bụi bám trên ống quần rồi thản nhiên đáp:

-Kí túc xá không cho nuôi.

Kí túc xá? Anh ta ở đó sao? Nó bắt đầu suy nghĩ, lần đầu gặp Khôi Vĩ thì anh ta có vẻ là một người nóng nảy như một quả cầu lửa rạo rực đốt cháy mọi thứ, còn bây giờ lại ảm áp như một tia nắng của buổi ban mai? Bỗng nhiên giọng nói của Khôi Vĩ vang lên, đưa nó về với thực tại:

-À cún con này cũng cần một cái tên nhì? Em định đặt tên gì cho nó vậy?

Hạ Vy giật mình khỏi cơn mơ hồ, vội vàng nhận thức lại mọi thứ rồi trầm ngâm hồi lâu, sau đó mới lên tiếng:

-Sun. Nó tên Sun.

Hôm nay trời rất đẹp, từng vệt nắng nhẹ chiếu vào người tạo nên một cảm giác ảm áp đến khó tả. Mặt trời cũng trôi mình ra khỏi những đám mây, nó bắt gặp cảnh tượng này nên lấy tên con chó là Sun. Khôi Vĩ cũng không thắc mắc gì nên hai người cùng bước đi trên vỉa hè để đến quán trà sữa gần đó.

* * * *

Sau khi nó bước ra khỏi nhà thì Bảo Vũ và Thanh Ngân cũng tới biệt thự Lâm Gia. Cậu vào nhà gọi hấn ra tiện thể hỏi việc của nó luôn. Vừa vào đến cửa thì hấn cũng ra tới, cậu hỏi:

-Hồi nãy tao thấy Hạ Vy ở ngoài cổng, cô ấy đi đâu vậy?

Hấn hơi khó chịu với sự nhiều chuyện của Bảo Vũ nhưng cũng lạnh lùng trả lời:

-Có hẹn. Chúng ta đi được chưa?

-À ừ đi thôi.

Bảo Vũ ập ứng đáp rồi cùng hấn bước ra xe nơi Thanh Ngân đang đợi. Cô nhìn thấy hấn và cậu bước ra thì mỉm cười vẫy tay:

-Đi thôi mấy đứa.

Cả ba cùng lên chiếc BMW đi đến chỗ hẹn, đợi xe chạy một lúc thì cô quay xuống chỗ hấn, nở nụ cười quái dị:

-Cuộc hẹn bị hủy. Minh tới sở thú nha.

Mặt hấn xám xịt lại, tay chân cũng run lẩy bẩy, miệng thì ập a ập ứng:

-Sao... sao chị không nói sớm. Thôi cho em đi xuống đi mà, làm ơn đó!

Cô và cậu cười nghiêng ngả rồi cậu vỗ vai hấn nói:

-Thôi mà lão đại, làm gì căng thế.

-Muốn xuống thì đâu dễ. Haha!

Cô cũng tiếp lời châm chọc, còn hấn thì định mở cửa xe nhảy xuống nhưng cũng may là Bảo Vũ kịp kéo hấn lại. Cả ba cùng tới sở thú với tâm trạng khác nhau, ở đâu đó trên xe, khuôn mặt của một người tái mét còn miệng thì luôn nói: Cho em xuống!

* * * *

Tới quán trà sữa Mimi, nó và anh cùng bước vào trong. Quán này cũng khá to nên vào đây rất thoải mái. Nó kêu chị quản lý một phần trà sữa thì Khôi Vĩ thắc mắc:

-Sao em không uống?

-Không thích.

Nó lắc đầu trả lời rồi ngồi xuống chiếc ghế tại một góc khuất, anh cũng ngồi theo. Nó bình thản hỏi anh:

-Tôi hỏi anh một chuyện được không?

Anh vừa hút một ít nước trà sữa liền đáp:

-Được, em hỏi đi.

Nó: Về thân thể của anh.

Khôi Vĩ: À ba mẹ anh mất sớm nên anh tự lực cánh sinh.

Nó hơi bất ngờ trước câu trả lời của anh, thì ra Khôi Vĩ cũng mất cha mẹ từ nhỏ, chẳng trách anh ta có lúc lại náo loạn nhưng có lúc lại ngoan hiền. Hai người không nói gì cho đến khi ra về, nó bước đi dọc bờ sông còn anh thì đi về kí túc xá.

* * * * *

Chap này hơi nhạt, xin lỗi mọi người. Sẽ có phần hai của chap, đợi nha!

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiếu gia ngạo mạn sợ sốc, dị ứng với chó! p2

Nó đang đi thì có một bóng đen vụt qua, nó nghi ngờ đuổi theo. Đi đến con hẻm cuối đường thì bóng đen ấy dừng lại, nơi đây dù là buổi sáng nhưng xung quanh lại tối om, cảm giác rùng rợn bua vậy mọi góc ngách. Nó cũng bước vào trong và nói gì đó với bóng đen thì chợt một tiếng động vang lên.

Chát...

* * * * *

Đến sở thú lớn nhất của thành phố, cả ba cùng bước xuống. Thanh Ngân uốn vai nói:

-Tôi nơi rồi. Hàn Phong, Bảo Vũ chúng ta vào thôi.

Bảo Vũ nhất trí chạy tới đi bên cạnh cô, tay thì vẫy vẫy hân hỉ. Thiếu gia Hàn Phong lấy lại hình tượng của mình rồi bước chậm chậm tới chỗ hai người họ. Cậu mỉm cười nói:

-Em đi mua vé với nước uống nha, hai người đợi em đó.

Nói xong Bảo Vũ chạy mất hút chỉ còn lại hân và cô. Hân lên tiếng trách móc cô:

-Chỉ nhớ đó Thanh Ngân, sau này đừng gọi em đi chơi nữa.

Cô dỗ ngọt hân:

-Thôi mà em trai, chị đây chỉ muốn em tập chống lại nỗi sợ thôi mà.

Hân không nói gì chỉ khoanh tay dựa lưng vào một thân cây gần đó rồi lấy ra chiếc điện thoại nhắn tin cho osin gốc nhà mình:

Hân: Mày về chưa?

Nó: Rồi.

Hân: Tối làm com đợi tao về ăn.

Nó: Chẳng phải cậu đi dã ngoại sao?

Hân: Dã ngoại gì chứ? Bực mình, không nói nhiều.

Viết xong dòng chữ cuối với tâm trạng chẳng mấy vui vẻ thì hân cất điện thoại vào. Thanh Ngân thấy hân không nói gì nên chỉ im lặng đứng nhìn mọi thứ xung quanh mà trên môi còn vương lại nụ cười thích thú. Sau một hồi đứng đợi thì Bảo Vũ cũng về tới, trên tay cậu cầm ba vé vào cổng và còn tay kia thì

đang giấu thứ gì đó trông rất bí ẩn. Cậu gọi hắn:

-Này, tặng mày nè!

Cậu nói xong liền quăng món đồ trên tay về phía hắn, còn hắn sau khi nghe cậu gọi thì theo phản xạ quay người lại nên hứng trọn món quà bất ngờ của cậu. Hắn hét lớn và tay chân run rẩy sau nhận diện được thứ trên tay:

-AAAAA, Hoàng Bảo Vũ mày chết với tao. AAAA bỏ nó đi, con sóc, bỏ nó đi.

Các bạn biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo không? Vâng những ánh mắt của mọi người trong sở thú đều hướng về phía hắn. Hàn Phong ngao mạn bây giờ đang ngồi xuống, ôm chặt hai tai và luôn miệng hét: Con sóc, bỏ nó đi.

* _ * _ * _ *

Sau khi trở về nhà thì nó nhận được tin nhắn của hắn nên hậm hực bước vào bếp nấu một chút đồ ăn tối. Tài nấu ăn của nó không giỏi nhưng cũng không đến mức phải nôn khi ăn vào. Sau nửa tiếng quanh quẩn trong bếp thì nó bùng ra một ly sữa nóng và đi đến chỗ chú cún tên Sun. Nó đổ sữa vào khay thức ăn và dịu dàng vuốt bộ lông trắng muốt của Sun, còn miệng thì mỉm cười nói:

-Sun của chị uống ngoan nha!

Sun như hiểu được lời của nó nên cuối mình xuống uống cạn sữa trong khay và dúi đầu vào người nó một cách đáng yêu.

Hắn ngoài cửa bước vào với khuôn mặt tái mét, đôi chân đi sấp không vững nên có phần lao đảo. Nó thấy hắn về với bộ dạng này nên chột hiệu ra và chạy tới đỡ hắn ngồi xuống.

-Cậu có sao không vậy?

Nó hỏi nhưng thừa biết tâm trí hắn hiện giờ đang rất hoảng. Hắn đặt tay lên trán đáp lại:

-Tao vừa mới trải qua một việc kinh hoàng.

-Em biết rồi. À cậu ăn cơm để em dọn ra.

Hắn thờ dãi gật đầu, nó bước vào bếp dọn đồ ăn ra. Hắn định đứng dậy thì có vật gì đó mềm mềm cọ vào chân hắn và cảm giác rụng tóc gáy bắt đầu xuất hiện. Hắn hất hơi liền ba cái rồi một mồi nằm xuống sofa, miệng thì đau khổ gọi nó:

-Nhật Vy, mày đẹp con chó này cho tao. Hắc xì..

Nó từ trong bếp chạy ra liền bế con chó lên rồi nói:

-Không được, nó là của em.

-Mày có biết tao bị dị ứng với chó không hả?

Hắn đen mặt quát, nó cũng bướng bỉnh đáp lời:

-Kệ cậu, con chó em sẽ không bỏ đâu.

-Mày... hắc xì..

Nó nghe hắn hắc hơi tội quá nên bồng con chó lên phòng rồi bước xuống kéo hắn vô bếp ăn cơm.

-Cậu vào ăn cơm đi.

Hắn gật đầu định bước vào nhưng chột khựng lại vì thấy trên mặt nó có một vết đỏ, hình như là bị ai đánh thì phải.

-Mặt mày bị sao vậy?

Hắn xoa mặt nó lại, hỏi.

Nó vội trả lời để tránh cho hắn nghi ngờ:

-À hồi nãy không cẩn thận bị té thôi, cậu vào ăn cơm lẹ đi.

Nó đẩy hắn vào trong bếp rồi ngồi xuống ăn cơm như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn thì hậm hừ im lặng nhưng lại suy nghĩ gì đó nên khi ngồi ăn, nó và hắn không ai nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Là hâm dọa, là cảnh báo!

Sau khi đã ăn tối xong, nó cũng lên phòng và chìm vào giấc ngủ trong mơ màng.

Còn hân, vẫn là cái ý nghĩ về vết đỏ trên má nó mà tận bây giờ hân không thể khép mi. Lặng lẽ ra ngoài góc vườn, nơi có một chiếc xích đu màu đỏ thẫm và một không gian tĩnh mịch, hân thờ dài suy nghĩ. Cuộc hẹn gặp bất ngờ với người xa lạ và vết đỏ bí ẩn đến hành động bối rối khi hân đề cập đến chuyện này của nó càng khiến hân phải đau đầu. Mở khóa chiếc điện thoại, bấm một dãy số quen thuộc, hân lạnh giọng nói:

-Điều tra giúp tao một việc.

"Nói đi, tao sẽ giúp."

Đầu dây bên kia cũng hồi đáp nhanh chóng, hân tiếp tục:

-Điều tra xem hôm nay ai là người hẹn gặp Nhật Vy và chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Xong rồi báo cho tao.

Người được gọi hơi sững sờ, chẳng phải nó và hân ở chung nhà sao, có sự gì mà hân không hỏi nó cho rõ? Thắc mắc như vậy cũng chẳng ích gì nên đầu dây bên kia dứt khoát đáp lời:

"Rõ!"

Ánh trăng dịu nhẹ hắt xuống nền đất, quyện hòa vào mùi hương ngào ngạt của những bông hoa, tạo nên một bức họa đêm sống động: hoa thơm, cảnh đẹp, người xuất chúng.

* * * *

Từng vệt nắng ấm áp của buổi sáng khẽ đánh thức một cô gái tưởng như một thiên thần đang ngủ, nhỏ ngồi dậy và bước xuống chiếc giường rộng lớn. Thiên Di đi vào toilet 10 phút để làm vệ sinh cá nhân, nhỏ lấy bộ đồng phục của trường mặc vào và bước xuống nhà như thường lệ. Nhưng hôm nay, có vẻ nhỏ đang rất vui. Cha mẹ Thiên Di lúc nào cũng không có nhà nên việc nhỏ luôn thiếu tình thương gia đình là điều dễ hiểu. Người hầu lúc nào cũng chăm sóc Thiên Di kĩ lưỡng nhưng có vẻ họ chẳng mấy kính trọng gì nhỏ.

Đi dọc trên chiếc cầu thang dài rồi bước về phía bàn ăn. Thiên Di thưởng thức bữa sáng rất ngon lành, xong nhỏ rời khỏi căn biệt thự trang trọng mà không nói một lời nào. Đang đi được vài đoạn thì nhỏ bắt gặp nó và hân cũng đang bước tới. Nhỏ chạy tới bắt chuyện trước:

-Chào buổi sáng!

Nó chẳng mấy quan tâm nên không đáp lời, định lơ nhỏ rồi đi tới trường nhưng tiếng của hân vang lên, không lạnh cũng chẳng ấm:

-Ừ chào!

Nó ngơ ngác nhìn hân, từ khi nào mà thiếu gia Hàn Phong lạnh lùng luôn bỏ lơ mọi việc, vậy mà bây giờ lại có thể phát lên một âm điệu bình thường đến như vậy. Kể cả một tháng từ ngày đầu tiên nó gặp hân, một câu chào lạnh nó cũng chưa được nhận. Đang miên miên trong mớ suy nghĩ hỗn độn này thì Thiên Di chạy lại nắm tay nó, miệng cười tươi rói:

-Chúng ta đi học cùng nhau nha!

Giật mình, nó quay về thực tại. Hạ Vy định mở lời từ chối thì nhỏ lại lắc lắc tay nó, giọng van nài:

-Đi mà! Nha!

Bị ánh mắt xanh dương sâu thẳm của nhỏ làm lay động nên nó nói với âm điệu có phần lạnh lẽo:

-Tùy!

Nhỏ nhảy toát lên vui mừng rồi tung tăng đi trước. Nó lắc đầu nhếch môi, đôi tay đan lại với nhau đưa về phía trước, nó bước đi chậm rãi đến trường. Hân nhìn hai người bọn nó như vậy, chỉ biết cười trừ rồi cũng nổi gót theo sau.

Trên con đường nhỏ nhắn ấy, những tán lá va vào nhau xào xạc như đang dao động thứ gì đó. Phía dưới, ba con người đang cất những bước chân với từng suy nghĩ khác nhau nhưng hình như, có một khoảng khắc nào đó, họ như quyện hòa vào nhau và cùng tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

* * * *

Nó cùng hấn và Thiên Di bước vào lớp, tất cả học sinh đã có mặt nhưng chẳng ai mở miệng nói với nhau một lời. Mọi thứ dường như chìm vào tĩnh lặng, nó có thể nghe rõ cả nhịp tim đang đập không ổn định của mọi người, cảm giác bất an bắt đầu xuất hiện. Nó cố gắng đi vào, bước chân nặng nhọc vô cùng. Nó tiến về phía bàn của mình thì lập tức sống lưng của nó như có ai đang tát nước vào vậy, rất lạnh và cũng rất đau. Nhỏ và hấn thấy nó đứng khựng lại thì lo lắng đi lại chỗ nó. Cảnh tượng ghê gớm trước mặt khiến nhỏ phải hét lên thành tiếng. Hấn trợn mắt nhìn rồi quay lại quát lớn vô cùng tức giận:

-Ai? Mau bước ra đây trước khi tôi tìm ra thủ phạm.

Giọng nói băng lãnh của hấn phát ra khiến mọi người phải rợn người nhưng lạ lắm, không một ai cất tiếng trả lời.

Nó vẫn lặng người như thế, nhìn những gì trên bàn mà đầu óc mơ hồ vô cùng. Máu, rất nhiều máu trên bàn, màu máu đỏ thẫm loang lổ khắp nơi, một con dao, rất bén, được cắm mạnh trên vùng máu và xuyên qua mặt bàn rắn chắc. Phía bên cạnh, có một dòng chữ viết đậm bằng máu, rất đậm: Tao sẽ giết mày!

Nó lùi lại, tâm trí hỗn loạn vô cùng, cảnh tượng này thật sự rất giống...

-Đẹp hết cho tôi.

Nó như phát điên thét lên, bàn tay mạnh bạo xô ngã chiếc bàn, máu lại một lần nữa chảy dài trên nền gạch lạnh. Nhỏ chạy tới ôm nó, cố trấn an con người sắp hóa dại này. Bỗng một bóng đen mờ ảo chạy vụt qua, tường chừng như không ai thấy nhưng đôi mắt hồ phách của hấn đã nhìn ra. Hấn Phòng không do dự liền đuổi theo.

Không cần biết tương lai sẽ ra sao,

Cũng đừng bao giờ để bản thân phải tiếc nuối.

Hãy cứ đi khi đôi chân còn có thể sải bước,

Hãy cứ yêu khi trái tim vẫn còn đập rộn ràng.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cậu mới chán sống!

Không khí lớp học trở nên âm u, rùng rợn đến ghê người, vết máu thấm dần trên nền gạch, đỏ thẫm một mùi tanh. Không ai trong lớp dám tạo ra một tiếng động dù là rất nhỏ, mọi người đều sợ sệt, hơi thở ngày một gấp hơn đang ra sức vò nhàu tờ giấy trên tay còn miệng thì lắp bắp cái gì đó. Thiên Di vỗ nhẹ lưng của nó, dịu dàng trấn an:

-Đừng sợ, có tớ ở đây!

-Không... không...

Nó thở dốc nặng nề, thân hình run rẩy ôm chặt lấy nhỏ nức nở rồi ngất lịm đi, trong mơ màng hình ảnh của quá khứ hiện về, một lần nữa tra tấn con người nhỏ bé ấy.

* _ _ _ * _ _ _ *

Sau khi nhìn thấy bóng đen bí ẩn, hấn liền đuổi theo không một chút do dự. Cái bóng ấy dừng lại tại một gốc cây sau trường khi biết mình đã bị phát hiện. Ánh nắng buổi sáng cùng với những làn gió hây hây thổi thoảng qua làm cho mái tóc của anh phấp phới bay, khuôn mặt góc cạnh dần rõ nét. Anh ta có đeo phù hiệu lớp 12, khuôn mặt bạo loạn, kiêu ngạo, hấn ngạc nhiên nhìn rồi lạnh lùng hỏi:

-Tên?

Anh nhìn hấn, một vẻ đẹp của sự ngạo mạn, bất cần nhưng lại pha lẫn một chút lo lắng, bất an, anh liền nhếch môi đáp:

- Trương Khôi Vĩ.

Ánh mắt hắn âm thầm nhìn anh rồi nói, có phần hấp tấp:

- Tôi thấy anh đứng trước lớp, có chuyện gì sao?

- Không, chỉ là...

Reng Reng

Chuông điện thoại vang lên, hắn bực nhọc bấm máy trả lời:

- A lô!

"Tao điều tra được rồi."

Giọng nói ở đầu dây bên kia cất lên, vừa dứt thì hắn cũng đáp:

- Nói.

"Người hẹn gặp Hạ Vy là học sinh khối 12 tên là Trương Khôi Vĩ..."

Không để người đó nói xong thì chiếc điện thoại đã rời khỏi tay hắn, nắm đấm được vung lên và giáng xuống mặt của Khôi Vĩ, sự việc bất ngờ khiến anh không kịp trở tay. Máu ở khóe miệng chảy ra, anh loạng choạng đứng dậy thì liền bị hắn đấm một phát vào bụng, anh mất đà ngã vật xuống nền đất lạnh. Đôi mắt hắn đỏ lên vì giận dữ, tay nắm lấy cổ áo anh thô bạo, miệng quát vài câu:

- Anh dám đánh Nhật Vy, còn hù dọa cô ấy, anh chán sống rồi à?!

Khôi Vĩ không những không sợ mà còn nhếch môi trở tay đấm vào mặt hắn, đảo ngược tình thế. Anh đứng dậy, lau máu ở khóe miệng rồi nói:

- Cậu bị điên à?! Dù có xảy ra việc gì đi nữa thì tôi cũng không làm vậy với cô ấy đâu! Đánh người vô cớ, cậu mới chán sống đấy.

Hắn không trả lời, vốn dĩ đang suy nghĩ điều anh nói. Rõ ràng Bảo Vũ nói nó có hẹn với Khôi Vĩ nhưng người đánh nó không phải là anh, vậy ai đã làm việc này? Máu ở trên bàn nó và chữ viết rùng rợn ấy là do ai gây ra? Những dấu chấm hỏi cứ len lỏi trong đầu hắn nhưng lại chợt nhớ đến lời đang nói dở của Khôi Vĩ nên hắn ngừng lại, hờ hững hỏi:

- Anh đứng trước cửa lớp tôi, có chuyện gì sao?

Khôi Vĩ nghe hắn hỏi xong liền nhỏ giọng nói:

- À là do tôi thấy sự việc diễn ra ở lớp cậu rất kì lạ nên mới đến xem.

- Kì lạ?

Hắn nhắc lại lời của anh, mày nhíu lại, Khôi Vĩ nói tiếp:

- Phải! Tôi ở kí túc xá nên thường xuyên chạy bộ ở khu này và có đi ngang qua trường, nhưng hôm nay lại thấy có một bóng người bước ra khỏi lớp cậu, trong rất mờ ám. Tôi định đuổi theo nhưng mới chớp mắt thì đã không thấy người đâu.

Khôi Vĩ ngừng lại, hắn cũng không nói gì, hai người lặng lẽ đi về lớp của mình. Bỗng nhiên trong đầu hắn xuất hiện hình bóng của Thanh Ngân, miệng áp úng vài chữ:

- ... Hôm nay... chị ấy không tới lớp!

* _ * _ * _ * _ *

- Không...

Nó ngồi bật dậy khỏi giường, mồ hôi lạnh tẩm tuôn như mưa. Tiếng nói của nó làm cho nó giật mình, quay qua lo lắng hỏi nó:

- Cậu có sao không vậy?

- Không, tôi không sao. Nước.

Đôi môi khô róc của nó nhấp nháy trả lời khiến cho nó đau lòng, Thiên Di liền rót cho nó một ly nước rồi đem tới:

- Nước đây, cậu uống đi.

Nó uống được vài ngụm rồi quay mặt qua chỗ khác, nhưng lại nói một câu không đầu không đuôi:

-Cảm ơn!

Nhỏ giật mình khi nghe nó nói, cảm động vô cùng nhưng lại thấy vài vệt hồng trên mặt nó, vừa cười vừa đáp:

-Không có gì đâu. Nhưng chỉ nói một câu cảm ơn thôi cũng ngại nữa à?

-Chết đi, tôi rút lại lời nói đó?

Nó đỏ mặt rồi ném cho nhỏ một cái gối, Thiên Di bắt được nhưng cũng cười nắc nẻ nó:

-Thôi, cho tớ xin.

Hai người bọn nó còn có thể đùa giỡn nhưng đâu biết tại một góc tối nào đó, một trận ẩu đả đang diễn ra, người trong cuộc chính là Lâm Hàn Phong và Mai Thanh Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Có lẽ tao thích mày thật rồi!

Rầm

Rầm

Hạ Vy đang cố sức chạy thật nhanh có thể, lao thẳng về phía trước mà không màng đến nguy hiểm. Trong đầu nó là hình ảnh của người ba độc ác. Không hấn! Không hấn là độc ác mà là Tâm Thần!

Phải, ba nó bị bệnh này lâu rồi. Cái căn bệnh tâm thần này đã khiến cho nó mất đi người ba luôn lúc nào cũng suy nghĩ, lo lắng cho nó bằng những hành động dịu dàng. Người ba đó chết rồi!

-Tao sẽ giết mày!

Dòng chữ trên bàn được in đậm bằng máu do ba nó đặc biệt viết tặng cho người bạn thân của nó. Máu chữ đỏ thẫm, rất tanh!

Bên cạnh còn có một con dao dính đầy máu. Bọn nó bệnh tim nên nhìn thấy cảnh tượng này đã ngất đi, chắc không qua khỏi ả tử thần. Đầu óc mơ hồ, nó chạy ra ngoài thì ba nó cầm theo một con dao khác, đuổi theo nó, miệng ông ta còn phát lên những tiếng rùng rợn:

-Con gái, lại đây với ba.

-Đừng... đừng đuổi theo tôi.

Nó chạy. Chạy thẳng về phía trước. Ba nó cũng chạy theo và ông đã đuổi kịp nó. Con dao được vung lên khoảng không và dần rơi thẳng về phía nó.

-Không!

* * *

-Không..

Mồ hôi lấm tấm trên trán, nó thờ dốc ngồi bật dậy. Hấn giật mình thức giấc khi nghe thấy tiếng nó thét, bước thật nhanh vào phòng nó.

-Mày sao vậy? Gặp ác mộng à?

Nó ngược nhìn hấn, đôi mắt đã ngấn lệ nhưng không rơi thành giọt, miệng lắp bắp trả lời:

-D... Dạ.

Hấn bước tới lau đi những giọt mồ hôi trên trán nó, lòng xót xa. Nhẹ nhàng đỡ nó nằm xuống, hấn ân cần bảo:

-Không sao hết, nằm xuống ngủ sớm đi! Có chuyện gì thì nói với tao.

Nó ngoan ngoãn nằm xuống ngủ như chú mèo con được chủ cưng chiều, nỗi sợ trong lòng cũng vơi đi phần nào. Nó nhanh chóng thiếp đi. Hấn nhìn nó, chuyện hồi sáng lại hiện lên trong đầu, hấn cười nhạt rồi cúi xuống khẽ đặt lên trán nó một nụ hôn, thì thầm:

- Có lẽ tao đã thích mày thật rồi!

* _ _ _ *

SÁNG HÔM NAY

Sau khi Khôi Vĩ trở về lớp thì hấn lại nghĩ đến Thanh Ngân vì hồi sáng hấn không thấy cô ở trong lớp. Hấn Phòng lập tức gọi cho Thanh Ngân nhưng cô lại không bắt máy, điều này khiến hấn nghi ngờ cô nhiều hơn. Hấn lại bấm số của Bảo Vũ và lên tiếng trước khi cậu kịp trả lời:

- Thanh Ngân đâu?

"Chị ấy chuyển lên lớp A học rồi."

Bảo Vũ đáp.

- Lý do?

Hấn lạnh giọng hỏi lại, hấn khí phát ra đến rợn người.

"Thầy hiệu trưởng kêu. Mày hỏi làm gì vậy?"

Tút Tút

Hấn cúp máy không trả lời, lập tức chạy đến phòng học của lớp A.

Thanh Ngân hiện tại đang chép bài thì hấn từ đâu bước vào, khuôn mặt nhìn rõ sự tức giận. Cô chưa kịp lên tiếng thì hấn đã nắm tay cô kéo đi, rất mạnh bạo. Đến góc cây sau trường, hấn buông tay cô ra, lớn tiếng quát:

- Cho chị tự khai.

Cô ngơ ngác nhìn hấn, tự khai? Cô biết khai gì bây giờ?

- Khai chuyện gì?

Hấn bực tức nghe cô nói, cười khinh bỉ rồi nói:

- Chị đừng giả ngốc với tôi, người đánh Nhật Vy là chị đúng không? Người bôi máu lên bàn Nhật Vy là chị phải không? Hả?

Thanh Ngân giật mình khi nghe hấn nói, đánh nó, hăm dọa nó, cô thật sự không có làm. Cô trả lời lại hấn:

- Chị không làm.

- Nói dối!

Hấn tức khắc nạt lại, phản ứng này của hấn khiến lòng tự ái của cô bùng dậy:

- Chị nói không làm là không làm, dù cho Hạ Vy có thiếu tôn trọng với chị thì cũng không tới mức chị phải đánh cô ấy hoặc là hù dọa.

Cô vừa dứt lời thì tay hấn cũng vừa vung lên định cho cô một cái tát thì bị giữ lại, người cầm tay hấn là cậu - Hoàng Bảo Vũ.

- Mày điên à?! Sao lại đánh chị ấy? Chỉ vì cô hầu Hạ Vy nhà mày mà lại đi đánh người chị kết nghĩa của mình, mày thật quá đáng.

Hấn khựng lại khi nghe cậu nói, vì cái gì và từ khi nào mà hấn lại đi bảo vệ nó một cách vô điều kiện như vậy? Nó chỉ là một đứa osin không hơn. Vậy tại sao...

Hấn đang mông lung suy nghĩ thì bị cậu vút một tờ giấy và một quyển tập vào người, hấn nhìn mọi thứ rồi bàng hoàng khi thấy trong giấy ghi một dòng chữ: Im lặng! Một tiếng động phát ra thì người tiếp theo sẽ là mày!

- Tờ giấy này được phát cho tất cả học sinh trong lớp của mày đấy, rồi bây giờ giờ cuốn tập của Thanh Ngân ra xem và tự hiểu.

Hấn làm theo. Gì chứ? Chữ viết không giống nhau! Một chút nữa thôi thì hấn đã hủy đi tình chị em bấy lâu của hấn và Thanh Ngân, thật muốn tự giết bản thân mình. Hấn ngược lên nhìn cô, mặt ảm ảm:

- Em... em xin lỗi.

Cô cười rồi khoanh tay lại nói:

-Không sao!

Xong cô quay người về lớp, khi đi ngang qua hẻm, cô để lại một câu khiến hẻm phải suy nghĩ cả một đêm:

-Có lẽ em đã thích con bé Hạ Vy rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giành trả tiền

Sau một tuần biển yên sóng lặng, mọi thứ cũng trở về quy cũ của nó. Những người trong cuộc cũng dần lãng quên tất cả, ai cũng có niềm vui cho riêng mình. Và chắc một điều, những việc bất thường này sẽ không dừng lại ở đó.

Hôm nay thứ bảy, trường nó được nghỉ do thầy cô bận họp nên việc nó ở nhà là không có gì lạ. Trời bắt đầu nổi gió, mây đen cũng kéo đến ngày một nhiều. Những cành cây quật cường mạnh mẽ, xào xạc lá rơi.

Lục bụi

Lục bụi

Từng giọt, từng giọt rơi đều đều.

Nó bỗng từ trong nhà chạy ra ngoài sân, nhảy chân sáo tắm mưa. Nó rất thích thời tiết này, khí trời lúc mưa thật dễ chịu, không còn cái nóng rát của mùa hạ cũng chẳng còn cái ẩm áp nề nề của mùa xuân. Hẻm chợt thấy nó chạy ra liền kéo lại, một mực ngăn cản:

- Mưa đầu mùa, không cho tắm.

Nó gạt tay lại, tiếp tục chạy ra ngoài:

- Em thích tắm.

Hai tay giang ra, tận hưởng từng giọt mưa mát lạnh, nó mỉm cười chạy quanh sân. Hẻm ngây người một lúc nhưng cũng nhanh trở lại bình thường, liền chạy ra kéo nó vào nhà.

- Không cho.

- Nằm mơ, kè!

Nó bướng bỉnh không nghe lời, hẻm chỉ biết lắc đầu rồi mặc kệ, nhưng cũng chỉ một lúc thôi, nó đã bị ai đó bồng vào nhà.

Thiên Di đi ra từ biệt thự của mình, tay cầm theo một hộp bánh, hình như là tự làm, miệng cười tươi rói chạy về hướng nhà hẻm. Trên đường đi thì gặp phải cậu, Bảo Vũ không do dự bước về phía nhỏ:

- Tôi bị thất tình rồi.

Cậu nói với giọng thảm thiết nhưng lại bị nhỏ đáp lại một câu vô cùng phũ phàng:

-Mặc kệ anh, liên quan gì tới?

- Tôi đang buồn đấy, cô đúng là.

Nhỏ nghênh mặt trả lời:

-Đúng là xinh đẹp, dễ thương chứ gì, khỏi nói tôi cũng biết.

-Cô..

-Cô cháu gì. Tôi có việc.

Cậu hầu như đang rơi vào sa mạc lời, cứng họng chẳng biết đáp lại gì, thẹn quá nói:

- Đưa hộp bánh trong tay cô cho tôi.

Ra lệnh!

Nhỏ chưa kịp từ chối thì đã bị cậu giật trên tay hộp bánh một cách trắng trợn, tròn mắt tức giận nhìn cậu:

- HOÀNG BẢO VŨ! Anh trả lại cho tôi.

- Nằm mơ!

Cậu và nó chắc là anh em thất lạc hay sao ấy, giống thật.

Bảo Vũ nói xong ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó ăn một cách ngon lành, còn làm giọng khen ngợi:

- Ừm bánh của cô ngon thật đấy.

Mặt của người nào đó xám lại, bóp chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn người đang ăn.

Bình

Bốp

Rầm

Một lúc sau, trên nền gạch, một công tử đào hoa nằm đau đớn còn ai kia lại cười một cách hả hê.

- Anh đang làm gì ở đây vậy?

Cô quay qua hỏi Khôi Vĩ. Ban nãy định rủ Bảo Vũ đi ăn kem thì gặp được anh ở đây, hai người vừa đi vừa nói.

- À tôi chỉ đi dạo thôi, còn cô?

- Tôi cũng vậy.

Cô đáp.

- Tôi mời anh ăn kem được chứ?

- Thôi để tôi mời cô.

Anh lại tranh dành, cô cũng không vừa:

- Để tôi mời.

- Không tôi là con trai, để tôi mời.

Anh vẫn tiếp tục, cô cũng không chịu nhường.

- Tôi là con gái, tôi mời anh.

- Sao có thể để con gái mời được chứ, để tôi.

Hai người tranh qua dành lại, liên giận lẫy nhau. Cô và anh bức bối cùng nói:

- Tự trả tiền.

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Có thù tất báo!

Ừ thì giận rồi, trong suốt thời gian hai người đi uống trà sữa, không một ai thém nói câu nào, không khí ngột ngạt vô cùng. Sau một hồi yên lặng, Khôi Vĩ cũng buộc miệng nói ra được vài chữ:

-Tôi ra tính tiền.

Thanh Ngân như muốn phun ra hết những gì trong miệng, ách, thiệt mà, đầu của anh ta tại sao không để trồng hoa nhỉ?!

-Ừ.

Thì cô nói anh là đầu đất nhưng bản thân cũng chẳng hơn gì, nghĩ một đằng nói một nẻo. Hai người cứ thế mà ra khỏi tiệm, một câu chào tạm biệt cũng không thém nói. Thanh Ngân tâm trạng không tốt, dự định tối nay sẽ đi bar nên đi một mạch về nhà chuẩn bị. Cả cái bụng rỗng cũng đang biểu tình thay cô, thì đành ghé một quán ăn nào đó mà lấp đầy cái bụng này vậy.

Khôi Vĩ cũng không định về nhà, một mình anh đi dọc bờ sông, bắt chợt đi qua nơi từng hẹn gặp nó, đôi môi mỏng tự dung cong lên. Bây giờ anh vô cùng dễ chịu, trong lòng không chút gợn sóng. Anh thật sự chẳng hiểu nổi mình, rõ ràng không quen không biết, vậy mà trên sân trường bắt gặp hình bóng nhỏ bé của nó, anh lại cảm thấy thân quen đến lạ, như muốn tìm hiểu thật rõ về con người này.

Anh không có gia đình nên luôn bao bọc mình trong lớp vỏ của sự nổi loạn, bạo lực, nhưng khi gặp nó, con người thật của anh lại vô thức thoát ra. Anh dịu dàng với nó, ân cần với nó, quan tâm nó.

...Chỉ mình nó mà thôi.

...

-39 độ... 39...

Hắn thần thờ nhìn nhiệt kế, miệng lẩm bầm một mình, nhưng rồi lại giận dữ quát:

-Nguyễn, Nhật, Hạ, Vy, tao đã nói rồi mà, sốt rồi đây này, cái tội không nghe lời.

Nó nằm trên giường run cầm cập, một phần là vì lạnh và nóng, phần còn lại là do tên thiếu gia nào đó phát ra hàn khí quá cao. Mí mắt hơi sụp xuống, nó một môi nói:

-Hàn Phong thiếu gia, xem như em lại cậu, em bệnh như vậy đã đủ mệt rồi, cậu đừng tra tấn em bằng giọng điệu ấy.

-Mày...

Hắn không biết nói gì, nó bị sốt đến thế mà còn có sức nói mĩa hắn, thật muốn hắn tức chết mà. Hàn Phong ra ngoài, lát sau bưng một tô cháo đi vào. Mùi thơm thoang thoang trong phòng, nó lập tức ngồi dậy, mắt sáng rỡ nhìn tô cháo trên tay hắn, miệng không ngừng nói:

-Đây, đưa đây cho em

Hắn đâu dễ đáp ứng yêu cầu của nó, thích người ta thì phải tận dụng cơ hội. Thật tình hắn chưa thật sự chấp nhận việc thích nó, trong tâm trí vẫn còn kí ức về đêm hôm đó, lúc mặt trăng sáng nhất cũng là lúc người con gái hắn yêu cầm súng đưa lên trước ngực hắn, trên môi vẫn là nụ cười ngày nào nhưng lại có vị tanh của máu...

Hắn không cho phép mình yêu bất cứ ai một lần nữa, nhưng đây là thích.

-Mày bệnh, để tao đút.

Hắn lắc đầu dẹp ý nghĩ đó một bên, nhếch mép nói với nó.

Vì bị bệnh nên sức kháng cự có giới hạn nên nó ngoan ngoãn ngồi im ăn cháo, cũng phải thừa nhận một điều, đồ ăn hắn nấu là nó thích nhất. Rất ngon a!

Nó ăn xong, nằm xuống đắp chăn ngủ. Hắn vẫn ở kế bên canh chừng, khi nó khát thì lấy nước, khi nó đói thì lấy cháo cho nó ăn, khi nó ngủ quên hát tung chăn thì hắn vẫn tiếp tục kiên nhẫn đắp lại, dần dần, trời tối lúc nào không hay.

Mặt trăng ló dạng, sáng lấm, nhưng vẫn không đủ để nhìn rõ được khuôn mặt của một bóng đen, phải bóng đen thì làm sao có thể thấy được chứ, trừ khi, có ai đó vén bức màn tâm tối đó lên thì khi ấy, thân phận của bóng đen sẽ được lộ diện.

Châm một liều thuốc, làn khói trắng bay khắp nơi, bí ẩn như chủ của nó. Bóng đen đứng trên sân thượng của một tòa nhà, hướng mắt về một căn biệt thự, khoe miệng bất giác cong lên, giọng nói có chút mê hoặc:

-Bang chủ à, ngài diễn thật xuất sắc. Có thù tất báo!

Không gian yên ắng bị màn đêm bao phủ, bỗng chốc vang lên những tiếng cười ma mị, đằng sau những mối thù là nỗi căm hờn giận dữ, phải, có thù tất báo!

*các nàng đề cử cho ta để tiếp thêm động lực nha, ần lâu rồi cũng nản.

#Yêu các nàng*

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ánh trăng hắt xuống các tòa nhà trong đêm tạo nên một lớp ánh sáng bạc huyền ảo. Hấn bước nhẹ nhàng ra ban công, mông lung nhìn vào một khoảng không vô định. Nhớ lúc trước nói với Bảo Vũ rằng “Cô ấy là của tao”, hấn bỗng đứng tự giễu mình, lúc đó có thể hiểu câu nói ấy là “Cô ấy là osin của tao” nhưng bây giờ hấn lại muốn nó là của riêng mình. Ích kỉ? Hấn cũng không rõ.

Tối hôm đó đại thiếu gia nhà họ Lâm không ngủ, thức trắng tới sáng để chăm sóc cho cô gái mình thích. Lâu lâu ngủ quên nhưng rất nhanh bật dậy, hấn dường như không muốn chuyện gì xấu có thể đến với nó. Cứ cho là hấn làm quá lên đi, chỉ bị sốt thôi mà!

Sau này nhớ đến ngày hôm nay, nó lại cảm thấy hận chính mình, vì tất cả...

...

Thứ hai đầu tuần, một ngày vô cùng xấu, ít nhất là đối với Thiên Di. Bởi hôm nay là ngày nhỏ dọn phòng thí nghiệm của trường cùng với vài người không quen biết. Uể oải bước qua vài hành lang, nhỏ cứ khóc rùng rùng trong lòng.

-Phòng thí nghiệm, phòng thí nghiệm...

Nhỏ lẩm bẩm một mình mà không để ý phía trước có người đang đi tới.

Và...

Rầm

Cái quái gì vậy?!

Thiên Di bật té, mông tiếp đất an toàn. Mặt nhỏ bây giờ hầm hầm như lửa đốt, định ngồi dậy cho con người phía trước một cái tát, nhưng...

-Đẹp quá!!!!

Cái người được khen đẹp thì khẽ nhú mày, giọng nói kiêu ngạo lên tiếng:

-Tránh đường!

Người ta thường nói, trai đẹp thì tính xấu quả thật không sai. Nhỏ lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ đó, đứng dậy trừng mắt quát:

-Anh không biết xin lỗi trước khi nói ra câu đó à?

Khôi Vĩ khựng lại nhưng rất nhanh khôi phục lại lớp vỏ bọc ngạo mạn.

Lần này tới lượt Thiên Di nhú mày, gì đây, anh ta không nói gì mà bỏ đi?

-Nhớ cho kĩ mặt tôi?!

Nhỏ nói với theo, giọng có phần khinh thường. Cũng phải, đừng người khác mà không xin lỗi, tốt nhất là đừng để nhỏ gặp lại, năm phần đá, năm phần sẽ đánh.

Nhưng hình như có gì đó sai sai!

...

-Là cô không nhìn đường mới đụng vào tôi, tuyệt đối không xin lỗi.

Khôi Vĩ trợn mắt giận dữ. Đúng là cuộc đời, người mà xếp cùng anh dọn phòng lại là một cô gái ngang người Thiên Di chứ, đáng hận.

Nhỏ nghe xong muốn học máu, ách, là lỗi của nhỏ ư? Thôi rồi nhục quá!

Trong một phòng thí nghiệm nọ, có một tên con trai cao ngạo ra lệnh cho một cô gái quét dọn, tất cả chỉ có một lý do.

...

Xin lỗi mấy nàng ta đang vội nên ra chap hơi ngắn

Bạn đang đọc truyện *Osin Lạnh Lùng Của Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.